

убиятъ, защото вече не могли да го търпятъ. Това го накарало да избѣга въ гората и да се присъедини къмъ дружината на Панайотъ Хитовъ. Отъ 1860 до 1866 година Хаджи Димитъръ скита по Балкана съ Панайотъ Хитовъ и отмъщава на турцитѣ зарадъ звѣрствата имъ надъ българитѣ. Той се отличавалъ съ голѣма пѣрговостъ, смѣлость и предпазливостъ. Войводата го назначилъ за знаменосецъ и на неговитѣ здрави ржце и остри очи повѣрилъ знамето на дружината. Презъ 1866 г. въ дружината на Панайотъ Хитовъ настѣпили несъгласия, и Хаджи Димитъръ се отдѣлилъ съ други чети. Скоро той избѣгалъ въ Влашко и се сприятелилъ съ *Стефанъ Караджа*. Оттогава Х. Димитъръ и другарѣтъ му Стефанъ Караджа постоянно гласили, какво да направятъ, та съ голѣма дружина да идатъ въ България и да подигнатъ цѣлия български народъ противъ турцитѣ. Стефанъ Караджа билъ уменъ и развитъ човѣкъ. Той билъ въ Бѣлградъ още презъ 1862 г. Тамъ се запозналъ съ Раковски и Василь Левски, та се прочулъ като храбъръ човѣкъ и достоенъ да бжде войвода. Презъ 1867 година Раковски намислилъ да изпрати 10 малки чети отъ Влашко въ България. Ала пари се намѣрили да се облѣкатъ и въоръжатъ само две. Едната повелъ Панайотъ Хитовъ, а другата Филипъ Тотю. Първата минала Дунава при Тутраканъ и презъ Дели-Орманъ стигнала въ планината до Сливенъ, а втората минала Дунава при Свищовъ, разтворила си пѣтъ съ бой при с. Върбовка и стигнала на Балкана. Двамата войводи (Хитовъ и Филипъ Тотю) поканили отъ Стара-планина българитѣ за възстание, ала народѣтъ билъ безъ оржие и не се решилъ да излѣзе съ голи ржце срещу въоръжени до збитѣ турци. Войводитѣ ударили по билото на Балкана и заминали за Сърбия.

На следната година българитѣ въ Влашко облѣкли съ униформа и въоръжили една чета отъ 128 души храбри момчета. За войводи на тази голѣма чета били избрани Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа.